

SKRYTÁ NENÁVIST

Daniel Janů

Splendidum družstvo

H8

SKRYTÁ NENÁVIST

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

H8 – Skrytá nenávist

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-90-7 EPUB

978-80-88394-91-4 MOBI

978-80-88394-92-1 PDF

Obsah

1. Neděle 22. března 2020
2. Den druhý 9:15 h
3. Pondělí 23. března 2020 6:27 h
4. Úterý 24. března 2020 - Východ slunce 5:50 h
5. Středa 25. března 10:12 h
6. Čtvrtek 26. března 2020
7. Pátek 27. března 2020 - Východ slunce 5:49 h
8. Úterý 19. května 2020
9. Středa 9:30 h 20. května 2020
10. Čtvrtek 7:14 h 21. května 2020
11. Pátek 8:58 h 22. května 2020
12. Pátek 9:17 h 22. května
13. Pondělí 10:00 h 25. května 2020
14. Úterý 9:30 h 26. května 2020
15. Středa 9:30 h 27. května 2020
16. Čtvrtek 8:30 h 28. května 2020
17. Pátek 9:34 h 29. května 2020

1. Neděle 22. března 2020

17:32 h

Pršelo.

Za oknem stála dívka a pozorovala kapky deště ztékající po skle. Bylo šero a lampy se začaly rozsvěcovat. Muž s kapucí přes hlavu stál na chodníku vedle stromu. O dívce věděl. Žluté vlasy po lokte. Velká ústa. Brýle. Na sobě měla pyžamo. Znal jí. Jmenovala se Sandra a bylo jí třináct let. Byla často nemocná. Každý školní rok se přijde nahlásit. Vydrží to tak měsíc a pak znovu onemocní. Rodiče se kvůli tomu už dvakrát přestěhovali. V domnění, že je chyba ve škole. Když se začala bát, chodit ven, rodiče pochopili, že něco není v pořádku. Navštívili už spousty odborníků, ale nikdo z nich si nebyl stoprocentně jistý, aby mohl určit přesnou diagnózu. Přesto jí poslední z lékařů předepsal léky. Její matka odešla z práce a zůstala doma, aby na ní dohlédla. V každém případě je duševně nemocná. On to věděl. Chodil ji tajně navštěvovat. Ona ho neznala a jemu to tak vyhovovalo. Ona se přestěhovala. I on se znovu objevil.

Začalo jaro.

V tomto paralelním světě Sandra zemře 27. března 2020. Bude to pátek. Její rodiče odjedou na chatu se starším synem Gabrielem a vzhledem k tomu, že Sandra řekne, že nechce nikam jet, zůstane doma. Její otec se ten den dozví, že bude příští měsíc jmenován do

funkce ředitele pobočky pojišťovny AREGO. Bude to jeho šťastný den. Navrhne, že odjedou v pátek už před třetí hodinou, ale on sám se pro ni v sobotu vrátí. Požádá svou sestru Ritu, aby na ní dohlédla. V tu chvíli si vůbec neuvědomí, že by se mohlo stát něco strašného, když Sandra zůstane doma samotná, protože teta Rita jí fyzicky nekontroluje, pouze jí zavolá, což její otec nebude vědět.

Neznámý muž stál před domem Sandřiných rodičů a sledoval, jak se kochá ztékajícími kapkami.

„Proč tu stojíte?“ ozval se hlas postaršího muže.

Přerušil tak úvahy neznámého muže v kapuci. V jedné ruce držel dešítík a v druhé měl hůl.

„Dívám se,“ odvětil neznámý.

Nic neskrýval.

„Koukáte se na tu dívku?“ znovu naléhal.

Neznámý se na něho ani nepodíval a vyrazil po betonovém chodníku. Dívka mezitím zmizela z okna.

„Slyšíš? Ty, šmíráku?“

Neznámý neodpověděl. Postarší muž s holí, počal muže v kapuci pronásledovat. Ten zmizel za nejbližším rohem v úzké uličce.

Světla pouličních lamp náhle popraskala a neznámý se vypařil.

„Kde je?“ podivil se muž s holí. „Kam zmizel? Co to sakra znamenalo?“

Chvíli se díval do tmy. Pak se otočil a vrátil se na ulici, kde potkal sousedku Marii. Držela na vodítku malého psíka.

„Pěkně nám zapršelo,“ spustila ve snaze zapojit se do rozhovoru.

„To, ano,“ podotkl muž s holí.

„Jsem ráda, že přestalo. Nemám ráda déšť.“

Muž s holí přikývl.

„A co tady děláte, Adolfe?“ zeptala se zvědavě a ukázala rukou k tmavé uličce.

„Šel jsem po chodníku a stál tam nějaký muž. Díval se do okna, jak tam bydlí ta nemocná holka...“

„...proč si myslíte, že je nemocná?“ skočila mu do řeči.

„Nevychází ven. Do školy nechodí. Mluvil jsem s její matkou, když na zahrádce trhala květiny.“

„Proč jste tu vy? Šerloku?“

„Chtěl jsem vědět, proč tam stál. Šel jsem za ním, ale utekl. Zmizel!“ řekl s vážným výrazem ve tváři.

„To jste neměl strach? Mohl vám ublížit.“

„Jsem jen starý chlap, co by si na mě vzal,“ ušklíbl se a všiml si, jak se psík sousedky Marie vykadil na chodník.

„He, he,“ uculila se a ohlédla se směrem na druhou stranu ulice.

Už se chtěla se svým psem přesunout na druhou stranu, když jí zastavil Adolfův hlas.

„Chtěla jste to sebrat, že?“ podíval se na ni přísným pohledem.

„O-ovšem,“ přikývla a sáhla do kapsy pro igelitový pytlík.

„Myslel jsem si to,“ zakašlal.

Sebrala psí exkrement a hodila ho do nejbližšího odpadkového koše. Její soused, mrzutý Adolf pokračoval ve své chůzi.

„Dědek jeden!“ procedila mezi zuby a přešla na druhou stranu ulice.

2. Den druhý 9:15 h

Poštovní doručovatel zaklepal na dveře domu mrzutého pána o holi, Adolfa.

„Mám tu pro vás balíček!“

Nikdo se mu však neozval.

„Hele, nemůžu tady čekat, až se uráčíte přijít,“ pronesl doručovatel.

Vypadá to, že důchodci mají na všechno spoustu času, pomyslel si a zabouchal znovu na dveře. V tom se dveře otevřely.

Och!

„Haló?!“ zvolal doručovatel a zvědavě koukl dovnitř.

Na první pohled se zdálo, že starý pán jen neslyšel.

„Přivezl jsem vám balíček!“ zkusil to ještě jednou poštovní doručovatel.

A nemám na starosti jenom vás, prolétlo mu hlavou a pootevřel vstupní dveře.

„Do prdele!“ vykřikl a málem zakopl o práh, když sebou trhl.

Na podlaze leželo tělo starého pána. Dle otevřených očí, bledého obličeje a krvavé skvrny pod jeho tělem, bylo pravděpodobné, že je mrtvý. Doručovatel sáhl do kapsy pro mobilní telefon a zavolal 158. Na druhé straně telefonu, ho požádali, aby zůstal, než dorazí policejní vůz.

„A to se muselo stát zrovna mě,“ postěžoval si a posadil se na židli.

Chtěl se napít. Z toho šoku mu vyschlo v ústech, ale nedokázal překročit mrtvého pána.

„Sakra!“

Nakonec se odhodlal a vyrazil do kuchyně. Asi bych neměl kvůli stopám, pomyslel si doručovatel, ale mávl rukou. Co na tom, já to nebyl!

O patnáct minut později dorazil policejní vůz. Poštovní doručovatel seděl na židli a čekal.

„Haló? Zde Policie České republiky!“ ozval se mužský hlas v otevřených dveřích.

„Jsem tady!“ promluvil doručovatel.

Vykročil k policistům.

„To vy jste volal?!“ zeptal se druhý z policistů.

„A-ano!“

Doručovatel přikývl.

„Zavoláme kriminálku,“ řekl jeden z policistů a oznámil na dispečink, že dorazili na místo.

Oběť je muž. Věk kolem šedesáti. Příčina úmrtí není na první pohled zřejmá.

3. Pondělí 23. března 2020 6:27 h

Sluneční paprsky z postele vyhnaly Sandřinu matku, Helgu. Vstala pár minut před zazvoněním budíku. Ohlédla se na svého muže, který ještě spokojeně oddechoval. Nechala ho být a vyrazila do koupelny.

Crrr!

Budík zazvonil. Levá ruka dopadla na drnčící přístroj. Ticho. „Miluji to ticho,“ šeptl Sandřin otec, Samuel.

Jeho žena přicházela z koupelny. Sušila si vlasy. Usmívala se a mokry rukník přehodila přes sušák.

„Už jsi vzhůru?“ zakroutil hlavou a zbavil se pokrývky.

„Tak šup!“ pobídla ho.

Její nahé tělo prošlo kolem něho. Provokativně? Možná. Spíše si nechtěla oblékat župan, aby si ho znovu svlékala. Samuel vstal a pohledem z okna přivítal nový den.

7:02 h

Gabriel, nejstarší potomek rodiny otevřel oči. Okamžitě vstal. Jako správný sportovec vyskočil z postele a začal cvičit. Byl tak trochu závislý na pohybu. Ve svých osmnácti letech byl v této ulici výjimkou. Mnozí z jeho vrstevníků trávili čas u počítačů a bez mobilu neudělali ani krok.

Snídaně.

7:43 h

U stolu s jídlem, které připravila paní domu, se sešli všichni.

„Dnes pojedeme k doktoru Holému,“ pronesla Helga směrem k Sandře.

Dívka jen kývla.

„Je to specialista na duševní poruchy,“ pokračovala Helga.

Hm!

Tiché citoslovce smíření prolétlo vzduchem.

„Dnes přijdu později, než obvykle. Je začátek týdne. Počítám, že bude velká porada,“ seznámil otec všechny přítomné.

„Já mám trénink,“ přidal se Gabriel.

Nalíval si džus do sklenice. Před sebou měl misku s müsli s jogurtem.

„Sejdeme se u večere,“ dodala Helga a usrkla ze svého zeleninového koktejlu.

Rodina se snažila žít zdravě a v čistotě. Ovoce, zelenina, ryby, oříšky. V domě nebylo žádné domácí zvíře, kvůli možné alergii. Dodržování zásad hygieny bylo podle Sandry přehnané. Byla však jediná, která se proti tomu v minulosti několik ohradila. Nebylo jí to nic platné. Bylo jí třináct a musela poslouchat.

8:04 h.

Otec Samuel odjel jako první. Deset minut poté, se zvedl od stolu Gabriel. Poděkoval za snídani, do batohu si strčil svačinu,

kterou mu udělala jeho matka, den předem a odešel.

„A jsme tu jen my,“ usmála se Sandřina matka.

Dívka jen pokrčila rameny. O tom, co se jí honilo v hlavě, neměla její matka ani páru.

„Jak se cítíš, Sandro?“

„Normálně.“

„Fajn,“ kývla její matka.

„Nemusíš se mě pořád ptát, mami. Vím, co mi je. Vím, čím trpím, a to že doktoři mě nechtějí diagnostikovat, protože si myslí, že si to vymýšlím, tak to neovlivním. Obzvláště pak, když doktor Perna řekl, že se jedná o průvodní rys puberty.“

„K doktoru Pernovi už nechodíme.“

„Ano, vím,“ dívka přikývla a znechuceně usrkla čaj.

Meduňka je známá svými zklidňujícími účinky. Matka Sandry tak chtěla předejít stresu z návštěvy u doktora Holého.

„Kolikátý je to už doktor?“

„Poslední.“

„Seš si tím jistá?“

„Ano.“

„Jsem sociopat!“ vyprskla Sandra najednou a odběhla od stolu.

„Sandro! Sandro!“

Volala jí matka, ale dívka na ní už nereagovala. Běžela dál a zamkla se ve svém pokoji.

9:35 h

Sousedka Marie procházela kolem domu Adolfa Navrátila, kde stál policejní vůz a jedno vozidlo bez označení s modrým majákem.

Jeden uniformovaný policista stál venku. Paní Marie nebyla první, která vyrazila k domu svého souseda. Z toho důvodu tam byl policista, který všechny ty zvědavce odháněl.

„Co se stalo?!“ ptala se. „Já, pana Navrátila znám.“

„Policie to řeší,“ odvětil policista.

„Je pan Navrátil v pořádku?“ zvědavě nahlížela do pootevřených dveří.

Viděla jen dalšího policistu a dva muže v civilu.

„Běžte paní, policie to řeší. Víc vám říct nemohu,“ odbyl jí policista a upravil si čepici.

„Dobrá, dobrá,“ pokynula hlavou a pokračovala dál.

Zatáhla vodítko a její malý psík se k ní přidal až poté, co označil pravou zadní pneumatiku policejního vozu.

9:42 h.

Sandřina matka zakleपालa na dveře. Zevnitř se ozvalo: „Nech mě!“

„Oblékni se, za pět minut vyrážíme.“

„A-ano. Jistě. Málem bych zapomněla. Doktor Holý.“

„Počkám v předsíni.“

Ozvalo se přede dveřmi. Matka odešla pryč, pomalu nakračovala po schodech.

Ou!

Jejda!

Pravá noha se jí smekla po hraně schodu. Tělo se naklonilo dozadu. Ruka se pokusila chytnout zábradlí. Byl to reflex sebezáchovy. Bohužel na něj nedosáhla. Chybělo deset, patnáct

centimetrů. Možná míň. Ruka plácla do prázdného prostoru. Ženské tělo celou svou vahou, celou svou délkou dopadlo na schody.

Křup!

Levá noha zůstala ve stejné poloze. Ohnula se, ale Sandřina matka si na ní sedla. Vyjekla.

„Mami?!“ zareagovala ve svém pokoji její dcera.

Zvedla se, odemkla dveře a hned vyrazila k místu, kde ležela její matka.

„Mami?!“

Vylekala se, když svou matku uviděla ležet na schodech.

„Mami, co se stalo?“

„Upadla jsem.“

Hlas byl tichý a plný potlačované bolesti.

„Jsi v pořádku?“

„Nemáš něco zlomené?“

„Zavolám tátovi!“

Sandra začala panikařit. Oči jí litaly do všech stran. Stejně tak její ruce.

„Klid, Sandro. Jdi dolů k telefonu a zavolej záchranku.“

„Ji-jistě, udělám to.“

Šeptla a opatrně prošla kolem ní. U třetího schodu se zastavila a otočila se za ní. Mamka levou rukou na ní mávla. Z jejich úst jí přečetla: „Běž!“

Sandra přikývla a několika rychlými skoky se dostala k telefonu.

Jakmile se dotkla telefonu, ucítila zvláštní energii. Ten klid, který do ní vstoupil, co se stalo?

Huuu!

Ozval se zvuk, který jí přinutil zavřít oči. Zablesklo se jí před očima. Ocitla se v jakémisi černém prostoru, který připomínal oblohu posetou hvězdami. Byla jich spousta. Nespočetně mnoho.

Vžžt!

Byl to mžik.

Byla zpět.

Držela sluchátko a dívala se na obraz před sebou. Tátův oblíbený obraz. *Camille Pissarro – Zahrada v Pontoise.*

„Zvládla si to,“ prohlásila Sandřina matka.

„Co-co?“ ohlédla se Sandra ke své matce.

Cítila se dezorientovaná.

„Už můžeš to sluchátko položit,“ ozval se hlas její matky.

„Při-jedou!“ vyhrkla Sandra a odložila sluchátko.

Pak si otřela čelo. Měla pocit, že se potí. Byl to však jen pocit, který vzápětí zmizel.

„Zvládla si to,“ ozvala se znovu její matka. „Pojď ke mně. Pomůžeš mi dolů. Nechci, aby mě viděli, jak tady ležím jak raněné zvíře.“

„Je mi to líto, mami.“

„To nemusí. Toho doktora přesuneme na jindy,“ podotkla a mávla na ní rukou.

Dívka se vrátila k místu, kde ležela její matka. Pomohla jí na nohy. Lépe řečeno, na tu jednu nohu. Levá noha jí okamžitě natekla, až se Sandra vylekala, když to viděla.

Sanitka dorazila do deseti minut. Sandra vpustila záchranáře dovnitř. Doktor prohlédl zraněnou nohu a řekl, že to je

pravděpodobně zlomené, ale že víc ukáže rentgen. Sandřina matka se přesunula na lehátko, které měli záchranáři sebou. Naložili ji do sanitky a odjeli.

„Zavolej otci,“ stačila říct své dceři před odjezdem.

„Spolehni se,“ odkývala to Sandra.

Stála u plotu a sledovala, jak sanitka mizí v dálce. Na druhé straně stál policejní vůz se zapnutým majákem. Toho si Sandra všimla.

„Co se to děje?“ podivila se a pomalým krokem se vracela zpět do domu.

Neohlédla se. Možná, kdyby to udělala, všimla by si muže stojícího na druhé straně ulice. Stál a díval se na dům Sandřiných rodičů.

„Je mi to líto!“ pronesla dívka ve chvíli, kdy vešla do domu s pohledem na schodiště.

Až při opětovném pohledu na místo, kde se její matka zranila, si uvědomila, že to byla ona, kdo si přál, zastavit jakýmkoliv způsobem svou matku. Nechtěla k doktoru Holému. Nechtěla se už podrobovat dalšímu lékařskému vyšetření.

Je to vůbec možné?

Sandra stála u stolku, kde ležel telefon. Měla zavolat otci, myslela na to. Jakmile se však přiblížila k telefonu, vzpomněla si na ten mimosmyslový zážitek. Co se to s ní stalo? Na co se to vlastně dívala a jak je možné, že udělala něco, o čem nevěděla?

Postavy v obraze Zahrada v Pontoise se najednou pohnuly.
Začaly se procházet.

Co!?

Dívka ustoupila a pak si vzpomněla na svou matku.

„Zvládla si to.“

Jako by to znovu slyšela. Otočila se ke schodům a uviděla svou matku.

„Mami?!“ podivila se a chtěla k ní jít, ale obraz, iluze, nebo co to bylo, zmizel.

Ohlédla se směrem k obrazu.

Nic.

Postavy byly na stejném místě, jak je Pissarro namaloval.

„Tati?!“ promluvil dívčí hlas do telefonu.

„Stalo se něco?!“ ozval se hlas jejího otce. „Nevoláš mi často, takže to musí být vážně,“ pochopil.

„Mamku odvezli do nemocnice.“

„Co se stalo!“ vyděsil se.

„Zlomila si nohu na schodech.“

„Pojedu za ní do nemocnice.“

„Moc mě to mrzí,“ špitla.

Skoro začala brečet.

„Není to tvoje vina, zlatíčko.“

„Ano, je. Šla ode mě z pokoje a...“

„...není to tvoje vina,“ skočil jí do řeči. „To se mohlo stát kdekoliv jinde,“ snažil se jí uklidnit. Běž v klidu do svého pokoje...“

„...tam teď nepůjdu!“ přerušila ho. „Musela bych jít kolem místa, kde se to stalo.“

„Chápu, že jsi vystrašená...“

„...to nechápeš!“ ohradila se proti němu.

Hm!

Šum opanoval na malý okamžik vnitřek sluchátka. Otec se nadechoval, když se ozval dívčí hlas.

„Promiň! Mám strach!“

„Dobře, jdi do obývacího pokoje a lehni si. Natáhni se, udělej si pohodlí, zkus se uvolnit. Udělej cokoli, aby ses dostala do klidu. Já pojedou za mamkou do nemocnice, abych zjistil, jak na tom je a pak se vrátím domů. Ano?“

„Ano.“

„Slyšíš mě?“

Sandra měla pocit, že otcův hlas slyší z dálky...

„Sandro! Sandro!“

Znělo ve sluchátku, které spadlo na zem. Dívka ležela vedle stolku a nevnímala.

Probudil jí, až mužský hlas. Byl to její otec. Poznala siluetu jeho tváře.

„Ta-tii.“

„Lež a odpočívej.“

Klečel vedle ní a hladil jí po tváři.

„Co-co-ma-mamka?“

„V nemocnici se o ni dobře postarají. Jel jsem rovnou za tebou. Když ses neozývala, vyrazil jsem domů.“

Sandra vyloudila slabý úsměv.

„Jsem ráda, že jsi tady.“

„Jsi moje holčička.“

„Odnesl jsi mě do obýváku.“

„Já?“ udivil se.

Rozhodně byl překvapen.

„Já to nebyl. Už jsi tady ležela.“

„Ty-ty...“ vykulila oči.

„Když jsem přišel, už jsi ležela na gauči. Dveře byly zavřené a nikdo jiný kromě tebe v domě nebyl.“

„Nepamatuji si to.“

„Zřejmě ses probrala a dostala se nějakým způsobem do obýváku sama.“

„Opravdu si to nepamatuji.“

„Není to důležité. Teď klidně lež a odpočívej. Já jdu zatím do kuchyně udělat čaj. A rovnou vyměním tu prasklou žárovku,“ usmál se na ní a pohladil její bledou tvář.

Cestou do kuchyně zaslechl v patře kroky. Ohlédl se směrem ke schodům. Zastavil se a poslouchal. Ticho. Ve chvíli, kdy pokračoval do kuchyně, zvuk připomínající kroky se znovu ozval. Sandřin otec se otočil a vyběhl po schodech do patra. Podíval se do Sandřina pokoje. Nikdo tam nebyl. Podíval se do pokoje jejího bratra Gabriela. Také tam nikdo nebyl.

„Je tu někdo?“ zeptal se a opatrně se rozhlížel po patře.

Jediné místo, kde by mohl někdo být, byla místnost, kam odkládají zimní věci. Ta je však zamčená a klíč visí dole v chodbě.

„Jestli tu někdo je, ukažte se!“

Nikdo se neozval.

„Asi se mi to opravdu jen zdálo,“ podotkl a vrátil se ke schodišti.

Ještě jednou se rozhlédl a pak pokračoval do kuchyně. Kroky už neslyšel.

Sandra ležela. Měla zavřené oči a zlehka oddechovala. Cítila se dobře. Žádný tlak uvnitř hlavy. Žádné halucinace. Co jiného by to bylo, pomyslela si. Ty iluze, bláznivé vidiny, ať je to cokoliv. Nevěřím v to, prolétlo jí hlavou. Byl to její hlas. Rozléhal se, jako by byla zavřená v nějaké místnosti.

Ne!

Ne!

Zastav se!

„Zakřikla jsem to,“ šeptla a rychle se posadila.

Otec byl v kuchyni a netušil, co se s ní děje. Čaj byl už hotov, ale otec nikde.

Co se stalo?

Kde je?

Vzzžt!

Nastalo ticho. Už neslyšela svůj hlas v hlavě. Co tak najednou?

To všechno se stalo během několika vteřin.

Sandra se chtěla postavit, ale svaly jí to nedovolily. Nedokázala to.

Ech!

Musím tedy počkat na otce, pomyslela si. On mi pomůže.

„Jenom já ti mohu pomoci,“ ozval se cizí hlas v její hlavě.

„Kdo jsi?“ promluvila v duchu a ohlédla se podvědomě do prosklených dveří.

Za dveřmi vedoucí do zahrady stál muž v kapuci. Obličej nebyl vidět. Jenom stín.